

nepotrebnih dolgov delati, kateri bi nam morebiti še tisto lastnino, katero sedaj imamo, požrli!

Dragi volilci, povedali smo Vam svoje odkritosrčno mnenje! Mislimo, da ste bili bili z gospodarjenjem Vasih zaupnih možev do sedaj zadovoljni, saj pa njim tudi njihovi sovražniki nič niso mogli očitati; ostanite tudi za naprej pri njih; volite njih enoglasno in s tem bode pokazali, da ne živite samo za-se in za Vaše volilce, nego da živite tudi za vero, narod in cesarja!

Sedaj še pa besedo okrajnemu zastopu! Kakor smo se vže prepričali tu pa tam, volilci prav ne vedó, za kaj da pri celi reči gre. Bi-li ne bilo primerno, da bi nekaj udov, recimo okrajni odbor, v tem ali ovem kraju zborovanje sklical, poročal o svojem dose-danjem delovanju in tudi lahko od ljudstva posamezne želje vsprejemal. Vse taiste kukavice in taisti linavci in sploh breznačajneži morali bi izginiti v svojo lastno sramoto in v korist celega okraja. K.

Cerkvene zadeve.

Duhovno veselje v Ribnici.

Res to so bili veseli dnevi, ko smo obhajali »srečni in zlati čas sv. misijona!« Dve tretjini tega druzega časa, od 12. do 22. decembra, prebili smo v cerkvi, pa še kako kratko se nam je zdelo, le prehitro je minilo. Ni nas vedrilo in zadrževalo ondi posvetno razveseljevanje, nismo pasli očij in ušes na minljivih pozemeljskih rečéh, temveč beseda božja bila je naša hrana, pobožna molitev krepilna pijača, sv. zakramenti naše gostovanje! Vabil nas je na to slovesnost sam nebeški pastir po svojih poslancih, očetih misijonarjih od sv. Jožefa pri Celju, oo. Macur, Kitak, Pogorelec in Krivec.

Hvala Bogu, ki je tako obilno blagoslovil neutrudljivo delovanje gorečih svojih oznanjevalcev! Udeležba ljudstva je bila ves čas obilna, h koncu celo velikan-ska. Redek dokaz temu je to, da je okoli 2200 ljudj prejelo sv. zakramente, poslušalo glas dobrega pastirja in podalo se v njegov blaženi hlev. Vsakega so vlekli drugi razlogi. V posvetno zakopane in zamišljene budil je pretresljiv glas o. Macurja; trdovratne in zanemarjene vabilo je ljubeznjivo in milo opominjevanje o. Kitaka; maloverne in nezaupne vlekla je krotka prepričevalna beseda o. Pogoreleca; lahkomišljene in slepe pa opominjalo ostro in rezko svarilo o. Kriveca. Vsem pa je v sree šla očetovska ljubezniva beseda č. g. župnika, s katero so vsakokrat začeli pcedini stanovski nauk, pa zopet končali ga ob skupnem sv. obhajilu. Veselo je bilo videti v cerkvi marsikoga, ki se je dozdej izogibal nje; milo se nam je storilo gledati, kako so skrbni č. g. kaplan iskali najbolj sramožljive, bratovsko prijeli za roko in vedli k spovednici. Gotovo se bo marsikdo celo življenje hvaležno spominjal vsega in vseh, ki so mu pomagali k spreobrnjenju in poboljsanju.

Prisrčno zahvalo smo dolžni tudi nevtrudljivemu in priljubljenemu spovedniku č. g. Meznariču od Sv. Kunigunde, ki so celih pet dnij pomagali v spovednici coliti srca grešnikov.

Res neprecenljiva dobrota so duhovne vaje za vsako župnijo, kakor tudi za vsakega posameznega človeka. Blagor mu, kdor njih sad ohrani in po njem uravna svoje življenje! Še veliko bolj blagor mu, kdor v grehu zakopan spi in čaka zadnje ure, pa ga še o pravem času vzbudi glas njegovega duhovnega očeta, pokliče mu zdravnike, ki nosijo zdravila za vse njegove rane in mu pokažejo stezo k srečni večnosti. Hvala Bogu, takšnega očeta ima Ribniška župnija, ki so že

tretjikrat (v misijonu, v tridnevnici in sedaj v duhovnih vajah) poklicali duhovne zdravnike oo. misijonarje, župnijo prerodit, zgubljene poiskati, verne potrditi. Ne bomo jih za to nagradili s časnim plačilom, ki ga tudi ne želijo, ampak življenje svoje hočemo uravnati tako, da bodo oni enkrat tudi zavoljo nas deležni večnega plačila. Enako obljubimo tudi nepozabljivim oo. misijonarjem po njih naukih živeti in moliti za njih, da še mnogo, mnogo duš pridobé Kristusu in si tako pridobé veliko zaslug za nebesa. Vsem pa, ki so kakor koli pomagali, da smo tako srečno in veselo obhajali duhovne vaje, izrekamo prisrčni: Bog plati! Hvaležni Ribničani.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Reichenburg 19 fl. 87 kr., Negova 3 fl. 82 kr., Vojnik 11 fl. 20 kr., Koprivnica 8 fl., Sv. Marjeta niže Ptuja 12 fl. 71 kr., Ptuj 7 fl. 77 kr., Pernice 8 fl. 68 kr., Sv. Janž na Dravskem polju 7 fl., cerkev Sv. Alojzija v Mariboru 13 fl.

Gospodarske stvari.

Čebelno satovje.

Za umno čebelorejo s premakljivimi satniki je prazno in umetno satovje važno, ker prazno satovje se lahko za prihodnje potrebe prihrani in umetno, katero se s posebnim strojem srednje stene iz voska napravi, lahko v okvirčke prilepimo. Prazno satovje se hrani v dobro zaprtih posodah in se mora vsaki mesec enkrat malo žveplati, da ga molji in žužki ne skvarijo. Če rojem namesto golih satnikov vložiš satnike s praznim satovjem ali pa z umetnimi stenami v panj, boš se čudil, kako hitro si bodo opomogli. Umetno satovje ima tudi to prednost, da čebele ne morejo trotovih celic delati.

Posebno ob ajdovem evetju čebelam prazno satovje veliko pomaga. Najslavnejši čebelorejci trdijo, da morajo čebele 10—15 kg medu povžiti, preden eden kilogram satja napravijo. Iz tega tedaj lahko spoznamo, kolikn vrednosti je mlado, dobro ohranjeno satje, namreč, če eden kilogram satja prodamo, dobimo 70—80 kr., za 10—15 kg čiste strdi se pa dobi 5 do 8 gld. Umen čebelar bo tedaj le samo prestaro in omadežano satje v vosek pokuhal, vse drugo pa hranil in ga v svojem času porabil. F. P—k.

V premislek tistim, ki kupujejo sadno drevje.

Pri kupovanju sadnega drevja moramo previdni biti in ne kupuj drevja od ljudij, ki ga po vaséh ponujajo, ali po trgih prodajajo. Tako drevje je večidel nepravilno vzgojeno, brez pravih korenin, na pol suho, staro in še slabe sorte. Tako drevo ni celo nič vredno. Drevesce mora biti mlado, k večjemu 4—5 let staro, močno deblo in imeti mnogo gostih lasnatih korenin. Da je koreninje sveže, pozna se na tem, da je škorja, če je malo odrgneš, popolnoma bela. Korenine so glavni porok in podloga, da bo drevo lepo raslo. Če tedaj sam nimaš dobrega in lepega sadnega drevja, naroči ga v drevesnici, kjer se drevje umno izgojuje in je znano, da tisto povsod dobro raste.

Zmrzlo rastlino rešiti.

Lahko se primeri, da nam rastline v loncih ali v vrtu zmrznejo. Če bi tedaj zmrzlo rastlino (rožo) v toplo izbo prenesli, poginila bi gotovo, zato moramo zmrzlo rastlino na hladan kraj prenesti in z mrzlo vodo skropiti ter le po času na topel kraj prenesti.

Grenko mleko.

Mleko ali je že od krave ali pa postane se le pozneje grenko. Vzroki temu so različni. Največkrat povzročuje grenka, spridena in slaba krma tudi grenkoto mleka. Zato se mora pri molznih kravah skrbno na to gledati, da ne pride preveliko takih rastlin v jasli, ki škodujejo mleku. Posebno slaba za mleko je repa, se ve, da le tedaj, če se v preveliki meri polaga ali če sama ni zdrava.

Ako imajo le pojedine krave grenko mleko, pomaga se lahko s tem, da se njihovo mleko loči od drugega. Da pa se spozna, pri katerih je grenko, pri katerih pa ne, mora se pri vsaki posebej mleko pokusiti, kedar se molze. Če pa postaja še le čez nekaj časa (navadno drugi dan) grenko, kar je zelo navadno pri smetani ali vrhnji, mora se mleko vsake krave v posebno posodo pretočiti in tako ločeno shraniti. S tem se spozna, pri katerih postane mleko grenko in njihovo mleko mora se znanprej lčevati od ostalega, dokler se stvar na boljše ne obrne, ker molža jedne krave spridi mleko vseh drugih, ako se pušča skupaj.

Sejmovi. Dne 20. januarija v Arnoži, v Bačah, na Malih Rodnah pri Slatini, pri Sv. Lenatu v Slov. goricah. Dne 21. januarija v Teharjih. Dne 23. januarija v Marenbergu, v Mozirji, v Radgoni in na Bizeljskem.

Dopisi.

Iz Maribora. (Slomšekova slavnost v kn. šk. bogoslovji.) Ko ves slovenski svet Slomška slavi, tudi gg. bogoslovci niso smeli zaostati; tudi oni so morali pokazati svojo ljubezen do nesmrtnega vladike, ki je ravno temu zavodu bil poklonil svojo posebno ljubezen. Zato so že lansko jesen prekrstili svojo slovstveno društvo na Slomšekovo ime in že takrat izjavila se je želja, naj bi se v njegovo proslavo priredila domača slovesnost. Navdušeno se je ta misel sprejela in izvedla zadnje nedelje. Tudi naš sedanji prevzvišeni vladika in preč. duhovščina prišli so Slomška vred počastiti. Tako smo se skupno navduševali in spominjali njegovih vrlin in zaslug. Predavali so se slavospevi na nepozabljivega vladiko, iskreni govori proslavljali so Slomška duhovnika-učitelja in rodoljuba in iz mladeniško navdušenih prs kipela je milodoneča slovenska pesem in slavila odličnega slovenskega peveca. Navdušenje bilo je splošno in morda ni nobeno srce mrzlo ostalo, ko se je zapelo Slomšekovo »preljubo veselje«. Posnemati Slomška smo sklenili vsi in v tem potrdili so nas še prevz. knez in škof, kazoč nam pot, po kateri je mogoče doseči ta vzor. Tako se je končala lepa slovesnost, katere se bo marsikateri sedanjih bogoslovcev še v poznih letih radostno spominjal.

Iz Slov. Gradca. (Volitev) v tukajšnji okrajni zastop ni bila tako nedolžna, kakor bi se dalo lahko iz notice Vašega cenjenega lista v št. 51. pr. I. sklepati, ampak ta volitev je bila dokaz, da pri nas ni vse dobro. Znano je, da je bila tukaj med Slovenci do leta 1887 najstrožja sloga, ali to je nekatere tukajšnje Nemce in častiteljneže (več tukaj ne rečem) strašno v oči bodlo. Koj v začetku so se nekateri nasprotniki (saj jih dobro poznamo) zagnali v Slovence in njih voditelja g. dr. Jožeta Šuca, ali g. dr. Šuca jeklenega značaja niso mogli vpogniti. Leta 1887 in 1890 so v novič jo poskusili, pa Slovenci korenjaki so jih tako pobili, da ni bil nobeden od njih v okrajni zastop izvoljen. Pri volitvi grudna pr. I. so hoteli nekateri korenjaki zopet tako postonati

pa žal, da so se sprejeli tudi lujskači med kandidate! Ko je bil zastop izvoljen, začelo se je rovanje. In res, dne 12. grudna so izvolili vsi Nemci, 12 jih je, in od Slovencev osem mož gg. J. Rogina načelnikom in J. Barta namestnikom; 12 slovenskih korenjakov pa ni bilo za tako volitvo. Njo si zapišemo torej v črne bukve in nas 12 korenjakov ostane še dalje pri tem, da volitev, ki se naslanja na nasprotnike, ni dobra. Da smo na pravem potu, to nam večina okrajnih prebivalcev potrjuje, sicer pa čakajmo, kaj da stori novi odbor za blagor okraja.

Iz Ponikve. (Pozno) pride moje poročilo, toda ko drugega ni, naj pa velja moje! Dobili smo zopet župnika in sicer č. g. Alojzija Krefc; v četrtek, dne 30. listopada so s Kalčbja srečno k nam dospeli, ter smo njih predpoldne blizo železniškega kolodvora v ogromnem številu z velikim veseljem pričakovali. Od tam pa smo jih tako rekoč v procesiji v farno cerkev spremili. Tu so nam po kratkih molitvah izpred oltarja ganljivo na srce govorili, da so njim, kakor tudi nam vsem solze v očeh igrale in to ne zastran kake žalosti, temuč samega veselja in tolažbe, ker upamo boljše bodočnosti. V nedeljo potem je bila inštalacija in sicer so preč. g. dr. J. Križanič, korar stolne cerkve v Mariboru, nam novega gospoda župnika inštalirali, potem pa nam v svoji jedernati pridigi živo v naše srce segli, kar nam bode dolgo časa v spominu ostalo. Inštalacije se je vdeležilo 14 duhovnikov in nekaj drugih odličnih gospodov: med njimi tudi dr. Brenčič iz Celja in g. Bransajs iz Šentjurija. Veselje je bilo nezmerno in moram ali smem reči, da imenovana dva dneva nam je Bog naredil. Za veliko srečo si moramo šteti in smo dolžni Boga zahvaliti, da nam je tako iskrenega, pobožnega in ljubeznjivega župnika poslal. Ne daj pa Bog, da bi se naše veselje pred časom v žalost spremenilo, ampak da bi nam ljubi Bog ohranil novega vlč. g. župnika mnoga, mnoga leta!

Iz Koprivnice na Hrvaškem. (Več mest in sel brez krčem.) Nek krivonos iz Pečuha, z imenom Kraus, je vzel potrošarino ali dac od madjarske vlade na dobo treh let od 1. prosinca t. l. počemši v najem. On zahteva od tukajšnjih krčmarjev, da se za to dobo sumo ona pijača toči, katero boče on jim predal in hoče na ta način sedaj dobro stoječe krčmarje za svoje sužnje (capfenvirte) degradirati. Zarad tega smo večeraj na novega leta vsi krčmarji v mestu Koprivnici, v selih: Novigrad, Virje, Gjurgjevac, z eno besedo, v celi prelepi in rodoviti Podravini svoje krčme zaprli in štrikamo brez igelj tako dolgo, dokler ne dojdemo v prejšnji stan in ako se to ne zgodi, bomo popustili naše obrte na kvar gospoda krivonosa. Danes imamo tukaj tržni dan, ljudje dohajajo iz okolice, silijo v krčme, ne najdejo pa tam nikake postrežbe in si začujeni v nšesa šepetajo: Boga mi, šta je to, da danes od krčmara niti rakije niti pečenke ne dobiš, mora sigurno istina biti, da novi novci ništa ne valjajo, jer ništa od krčmara za-nje ne dobiš, niti te poslušiti neče. Tukaj je zdaj težko potovati, kjer v daljini od devetih ur ni ena krčma odprta. To so ti hrvaške razmere! J. M.

Iz Sromelj pri Brežicah. (Inštalacija.) Česar je sreč polno, to čez usta gre, tako tudi mi ne moremo si kaj, da se ne bi pohvalili, koliko veselja nam je ljubi Bog lani dal. Veselo je za nas, da so naši od trtne uši vničeni vinogradi, z amerikankami lepo zasaženi, že letos dali 500 veder dobrega mošta. Ali vse to veselje presešlo je drugo dvojno veselje, katero smo imeli dne 12. listopada; obhajali smo namreč, kakor vsako leto, praznik našega farnega patrona sv. Martina. Kar je bilo naše največje veselje, bili so naš provizor, č. g. Štefan Turkoš, so župnika, inštalirali, in sicer so preč. g. dr. J. Križanič, korar stolne cerkve v Mariboru, nam novega gospoda župnika inštalirali, potem pa nam v svoji jedernati pridigi živo v naše srce segli, kar nam bode dolgo časa v spominu ostalo. Inštalacije se je vdeležilo 14 duhovnikov in nekaj drugih odličnih gospodov: med njimi tudi dr. Brenčič iz Celja in g. Bransajs iz Šentjurija. Veselje je bilo nezmerno in moram ali smem reči, da imenovana dva dneva nam je Bog naredil. Za veliko srečo si moramo šteti in smo dolžni Boga zahvaliti, da nam je tako iskrenega, pobožnega in ljubeznjivega župnika poslal. Ne daj pa Bog, da bi se naše veselje pred časom v žalost spremenilo, ampak da bi nam ljubi Bog ohranil novega vlč. g. župnika mnoga, mnoga leta!